

HIGH LEVEL GROUP

EGMONT

Descrieres CIP a Bibliotecii Naționale a României ROWLING, JOANNE KATHLEEN Poveștile bardului Beedle / J. K. Rowling; trad.: Adriana Badescu : red.: Julia Kretsch. -Buurești : Egmont România, 2008 ISBN 978-606-516-125-2

I. Badescu, Adriana (trad.) II. Kretsch, Julia (red.)

821.111-93-31-135.1

Prima ediție publicată în 2008, în Marea Britanie Children's High Level Group, 45 Great Peter Street, London, SW IP 3 LT, În asociere cu Bloomsbury Publishing Plc,

in accident of bioding Publishing Fic, 36 Soho Square, London, W1D 3QY Copyright text si ilustrații ♥ J. K. Rowling 2007/2008

The Children's High Level Group și logo-ul Children's High Level Group, procum și logo-urile asociate sunt mărci înregistrate ale Children's High Level Group

The Children's High Level Group (CHLG) este o organizație caritabilă înregistrată conform legilor engleze. Număr de înregistrare 1112575

www.chlg.org

Toate drepturile rezervate. Este interzisă publicarea sau reproducerea sub orice formă (electronică, mecanică, fotocopiere) a oricaror părți din această carte fără acordul prealabil al editurii.

Drenturile morale apartin I. K. Rowling

Titlul în limba engleză: The Tales of Beedle the Bard Titlul în limba română: Povestile bardului Beedle

Traduction Adriana Bădescu Reductor Iulia Kersch

Publicat de EGMONT ROMÂNIA Bd. Carol I nr. 12, sector 3, București, 030164 Tel: 021/311 40 38; Fac: 021/311 40 39 E-mail: egmontromania@enort.com www.egmont.com

> Tiptrit în Germania, 2008 ISBN: 978-606-516-125-2

Hitris folosits penins publicares acestei oleji are acreditare © 1996 Forest Stewardship Canacil A.C. (1952). PSC promovests administrares coverts, benefici din punct de vedere social și visibilă din punct de vedere comunic a pidunilor lumii.

Typeset de RefineCatch Limited, Bungay, Suffolk

Cuprins

Introducere xi

4 1 Ja

Vrājitorul și oala săltăreață 3

At 2 1/2

Fântâna norocului fără cusur 23

at 3 1/2

Inima păroasă a vrăjitorului 45

at 4 1s

Babbitty Rabbitty \$1 CIOTUL HOHOTITOR 63

at 5 15

Povestea celor trei frați 87

Un mesaj din partea baronesei Nicholson de Winterbourne MEP 107

Introducere

Poweştile bardului Beedle au fost scrise pentru tinerii vrăjitori şi vrăjitoare în devenire. Istorioarele acestea au fost de secole o lectură preferată în prag de noapte, astfel că, pentru mulți dintre elevii de la Hogwarts, Oala săltăreață și Făntâna nonocului fără cusur sunt la fel de cunoscute precum Cenuşăreasa și Frumoasa Adormită pentru copiii Încuiațiilor (adică cei lipsiți de talentul magiei).

Poweștile bardului Beedle seamănă din multe puncte de vedere cu basmele noastre; buna purtare, de pildă, este de obicei răsplătită, iar răutatea e pedepsită. Există însă o deosebire foarte importan-

Poveștile bardului Beedle seamănă din multe puncte de vedere cu basmele noastre; buna purtare, de pildă, este de obicei răsplătită, iar răutatea e pedepsită. Există însă o deosebire foarte importantă. În poveștile Încuiaților, magia și vrăjitoria se află de obicei la originea necazurilor prin care trece eroul sau eroina: vrăjitoarea cea rea a otrăvit mărul, a cufundat-o pe prințesă într-un somn de o

hidoasă. În Poveștile bardului Beedle, pe de altă parte, întâlnim eroi și eroine care, deși pot face vrăji și se pricep la magie, dau și ei de necazuri pe care le rezolvă la fel de greu ca noi, ceilalți. Poveștile lui Beedle au ajutat generații de părinți să le explice copiilor cu harul magiei această importantă lecție de viață: anume că magia rezolvă probleme, dar uneori le și creează.

O altă deosebire importantă între aceste istorioare și basmele Încuiaților este aceea că vră-

sută de ani sau l-a transformat pe print într-o bestie

torioare și basmele Încuiaților este aceea că vrăjitoarele lui Beedle își caută norocul cu mult mai multă înverșunare decât eroinele basmelor. Asha, Altheda, Amata și Babbitty Rabbitty sunt vrăjitoare care-și iau soarta în propriile mâini, în loc să tragă un somn de o sută de ani ori să aștepte pe cineva care să le găsească pantofiorul pierdut. Excepția de la această regulă – domnița fără nume din Inima păroasă a vrăjitorului – se comportă mai dar în cazul ei povestea nu se încheie cu "au trăit fericiți până la adânci bătrăneți".

Bardul Beedlea trăit în secolul al cincisprezecelea și viața lui a rămas în mare parte învăluită în mister. Ştim că a venit pe lume în Yorkshire, Anglia, iar singura gravură care a supraviețuit din acele vremuri ni-l înfățișează cu o barbă teribil de bogată. Dacă poveștile nu greșesc în privința aceasta, lui Beedle îi cam plăceau Încuiații, pe care îi considera mai degrabă neștiutori decât rău intenționați; nu avea încredere în Magia Neagră și credea că cele mai grave excese ale artei vrăjitorești își au originea în cruzimea. apatia și utilizarea gresită și arogantă a

talentelor proprii – trăsături omenești prin excelență. În poveștile lui, eroii și eroinele care triumfă nu sunt cei cu puterile magice cele mai mari, ci aceia care dovedesc din plin bunătate sufletească,

bun simt și candoare.

degrabă ca printesele din cărtile noastre de basme.

Wulfric Brian Dumbledore, din Ordinul Merlin (Clasa Întâi), director al Școlii Hogwarts de Magie, Farmece și Vrăjitorii, Magician Suprem al Confederației Internaționale a Vrăjitorilor și Vrăjitor Șef al Vrăjustiției. Chiar și ținând seama de această asemănare, am fost surprinsă când am găsit un set de notițe pe marginea Poveștilor bardului Beedle printre numeroasele hârtii pe care Dumbledore le-a lâsat prin testament Arhivelor de la Hogwarts. Nu vom ști niciodată dacă Dumbledore a scris

aceste comentarii pentru propria sa plăcere sau dacă a avut intenția să le publice mai târziu; în orice caz, am primit din partea actualei directoare de la Hogwarts, profesoara Minerva McGonagall, amabila permisiune de a publica aici notițele profesorului Dumbledore, împreună cu o nouă traducere a povestilor, realizată de Hermione

Un mag al zilelor noastre care avea opinii similare a fost, desigur, profesorul Albus Percival pecte esențiale ale fiecărei povești, vor ajuta o nouă generație de Încuiați și tineri magicieni deopotrivă să aprecieze cum se cuvine Poveștile bardului Beedle. Toți cei care l-au cunoscut personal sunt de părere că profesorul Dumbledore ar fi fost încântat să susțină acest proiect, dat fiind că drepturile de autor obținute vor fi donate organizației Children's High Level Group, ce acțio-

Granger. Sperăm că ideile bunului profesor, care includ observații privind istoria magiei, amintiri personale și informații prețioase referitoare la as-

voie de a fi reprezentați public.

Mi se pare corect să fac o mică adăugire la notițele profesorului Dumbledore. Din câte știm noi,
notițele au fost făcute cu circa un an și jumătate
înainte de tragicele evenimente care au avut loc
în Turnul de Astronomie de la Hogwarts. Cei
care cunosc istoria celui mai recent război al vră-

nează în numele copiilor care au o stringentă ne-

seama că profesorul Dumbledore dezvăluie ceva mai puțin decât știe cu adevărat – sau bânuiește – despre ultima poveste din cartea de față. Motivul omisiunilor se află, poate, în ceea ce i-a spus Dumbledore, cu mulți ani înainte, celui mai îndrăgit și mai cunoscut elev al său:

jitoriei (de pildă, toți cei care au citit cele șapte volume despre viata lui Harry Potter) își vor da

"Adevărul este un lucru minunat și teribil, și de aceea trebuie tratat cu mare precauție."

Indiferent dacă suntem sau nu de acord cu el, trebuie să-i iertăm profesorului dorința de a-i proteja pe viitorii cititori de ispitele cărora el însuși

teja pe viitorii cititori de ispitele cărora el însuși le-a căzut pradă și pentru care a plâtit un preț atât de mare. 1 K Rowling

2008

Pe marginea notelor de subsol

public vrăjitoresc și de aceea mi-am permis să adaug uneori câte o notiță în care am explicat un termen sau o întâmplare mai puțin cunoscute cititorilor Încuiați.

Profesorul Dumbledore pare să fi scris pentru un

JKR

Vrăjitorul și oala

A fost odată un bătrân vrăjitor cu inimă bună, care își folosea cu generozitate și înțelepciune harul magic, pentru binele vecinilor săi. Preferând să nu dezvăluie adevărata sursă a puterii sale, el suștinea că poțiunile, farmecele și antidoturile ieșeau gata preparate din micul vas pe care îl numea oala lui norocoasă. Oameni de pe cele mai îndepărtate meleaguri veneau să-și spună necazurile în fața lui, iar vrăjitorul amesteca bucuros în oală și îndrepta imediat lucrurile.

său fiu. Acesta nu semăna câtuși de puțin cu bunul lui părinte. Pe toți cei care nu aveau puteri magice îi considera nevolnici și neînsemnați, astfel că nu o dată criticase obiceiul părintelui său de a-și folosi harul vrăjitoresc pentru a-și ajuta vecinii.

La moartea tatălui, fiul a găsit în oala cea veche un mic pachețel ce purta numele lui. L-a deschis,

Îndrăgitul mag a trăit până la o vârstă venerabilă, iar când a pierit, si-a lăsat toate bunurile singurului

în speranța că va da de aur în el, dar înăuntru nu se afla decât un papuc moale și gros, prea mic pentru a fi purtat, și fără pereche.

Pe o bucățică de pergament aflată în papuc stâtea scris: "Fiului meu, cu speranța câ nu va avea niciodată nevoie de el."

Băiatul a bombănit mânios ceva despre mintea slăbită de ani a tatâlui sâu, după care a aruncat papucul înapoi în oală, hotărând de îndată c-o va folosi de acum înainte pe post de coş de gunoi. În aceeași seară, la ușa casei a bătut o femeie din sat.

– Nepoata mea suferă de o mulțime de negi, domnule, i-a spus ea. Tatăl domniei tale obișnuia să prepare o pomadă specială în oala aceea veche...

 Dispari! a strigat fiul. Ce-mi pasă mie de negii tâncului tău?!

Și i-a trântit femeii ușa în față.

Îndată, din bucătărie au început să răsune zdrângăneli și clămpăneli. Vrăjitorul și-a aprins bagheta, a deschis ușa și, spre uimirea sa, a dat cu ochii de vechea oală a tatălui sâu: îi crescuse un picior de alamă, unul singur, și topăia pe loc, în mijlocul încăperii, fâcând un zgomot teribil pe pardoseala cu lespezi.

Uimit, fiul s-a apropiat să se uite mai bine, dar s-a tras imediat înapoi când a văzut că toată suprafața vasului era plină de negi.

- Chestie dezgustătoare! strigă el, încercând mai întâi să facă oala să dispară, apoi s-o curete cu o magie și în cele din urmă s-o alunge din casă. Dar niciuna dintre vrăii n-a dat roade și nici-

decum n-a izbutit s-o împiedice să topăie în urma lui, afară din bucătărie, și să îl urmeze până în pat, zăngănind și clămpănind cu un zgomot asurzitor pe fiecare treaptă a scării din lemn. Toată noaptea, vrăiitorul n-a putut să doarmă

din cauza oalei buboase care continua să topăie lângă patul lui.

A doua zi dimineata, s-a luat iarăși după el până la masa la care voia să-si mănânce micul deiun. Clang, clang, clang, făcea oala cu un picior de

alamă, iar vrăiitorul nu apucase să ia nici măcar o lingură din budinca lui, când se auzi din nou un

ciocănit la ușă. În prag stătea de această dată un bătrân.

- Măgăruşa mea, domnule, dâdu el să explice. S-a pierdut ori mi-o fi fost furată şi fâr' de ea nu pot să-mi duc oalele la târg, iar familiei mele îi va fi tare foame-n seara asta.

 Ba mie mi-e foame acum! urlă vrăjitorul şi trânti usa în nasul bătrânului.

Clang, clang, clang, zângănea piciorul oalei pe pardoseală, numai că acum clămpănitul era însoțit de răgete de măgar și de vaiete de foame răsunând din adâncurile vasului.

 Stai locului! Şi taci odată! strigă vrăjitorul, dar degeaba.

Toate puterile lui magice n-au izbutit să potolească oala buboasă, care a continuat să țopăie pe urmele lui ziua întreagă, zăngănind, răgând și văitându-se, orice ar fi făcut el și oriunde s-ar fi dus.

În seara aceea, un al treilea ciocănit s-a auzit în ușa vrăjitorului. În prag, o tânără plângea în hohote, de-ai fi zis că i se rupe inima în piept.

vrei oare să ne ajuți, rogu-te? Tatăl domniei tale mi-a zis să vin dacă dau de necaz... Dar vrăjitorul i-a trântit și ei ușa în nas. Acum însă, oala zănatecă se umplu până la buză

Copilasul meu e tare bolnav, suspină ea. Nu

cu apă sărată, împrăștiind lacrimi pe toată podeaua în vreme ce țopăia, răgea, se văieta și căpăta tot mai mulți negi.

Deşi până la sfârşitul săptămânii niciun sătean n-a mai venit sâ-i ceară ajutorul, oala îi aducea la cunoştință variatele lor necazuri. După căteva zile, nu numai că răgea, se cazieta, vărsa lacrimi și se-mpestrița cu alți negi, dar în plus horcăia și gemea, plângea ca un copil, scheuna ca un câine și împroșca brânză urât mirositoare, lapte acrit și o armată întreagă de melci flămânzi.

Vrăjitorul nu mai putea nici să doarmă și nici să mânânce cu oala alături, dar aceasta refuza să plece, iar el nu izbutea cu niciun chip s-o facă să suportat. Veniți la mine cu toate necazurile, problemele

tacă sau să stea locului. Și, într-un târziu, n-a mai

și supărările voastre! strigă el, fugind în noapte cu oala clămpănind în urma lui, pe drumul spre sat. Veniți! Lăsați-mă să vă vindec și să vă aduc alinare! Oala tatălui meu e aici, iar eu o să vă ajut!

Si, urmat de oala ticăloasă, fugea pe drum, aruncând cu farmece și vrăii când încolo, când încoace.

Într-una dintre case, negii fetiței au dispărut în vreme ce ea dormea; măgarul pierdut a fost adus dintr-un crâng îndepărtat și așezat blând în grajdul lui;

bebelusul bolnav a fost scăldat în ceai de frăsinel si s-a trezit sănătos și rumen la fată. La fiecare casă atinsă de boală și de necazuri, vrăjitorul și-a dat toată silința și, treptat, oala a încetat să mai geamă și să mai horcăie, devenind liniștită, curată și strălucitoare. - Ei bine, oală? întrebă vrăjitorul tremurând, îndată ce s-au ivit zorile. Vasul scuipă afară papucul fără pereche și îi dădu voie să i-l pună pe piciorul de alamă. Împreună, vrăjitorul și

oala au pornit spre casă, iar acum, în sfârșit, zăngănitul și clămpănitul încetaseră. Din ziua aceea, vrăjitorul i-a aiutat pe toti sătenii, asa cum făcuse și tatăl lui înainte; altfel, oala își azvârlea papucul și începea iar să topăie.

Albus Dumbledore despre Vrăjitorul și oala săltăreață

/[‡]

Un vrăiitor bătrân și bun la suflet hotărăște să-i dea o lectie fiului său cu inima împietrită, făcându-l să cunoască suferințele Încuiaților din vecinătate. Constiinta tânărului vrăiitor se trezeste la viată. iar el acceptă să-și folosească vrăjile pentru binele vecinilor săi fără talente magice. O fabulă simplă si înduiosătoare, am putea spune, numai că, dacă am crede asa ceva, am dovedi că suntem niste zevzeci. O poveste care trage spuza pe turta Încuiaților, înfățișând un părinte iubitor de Încuiați ca fiind un vrăiitor mai bun decât hainul lui fiu? E de mirare că mai există câteva exemplare din versiunea originală, scăpate de flăcările în care suratele lor erau de obicei aruncate

Beedle nu prea era un om al epocii sale, cu predicile pe care le tot tinea despre dragostea frătească pentru Încuiați. La începutul secolului al cincisprezecelea, persecutiile la care erau supuși vrăjitorii și vrăjitoarele deveneau tot mai numeroase în întreaga Europă. Mulți dintre membrii comunității vrăjitorești erau de părere - și nu fără motiv – că a te oferi să faci o vrajă asupra purcelului bolnav al vecinului Încuiat era totuna cu a aprinde focul pentru propriul rug. 1 "Să-i lăsăm pe Încuiați să se descurce fără ajutorul nostru!" era strigătul care răsuna pretutindeni în vreme ce 1 Este adevărat, desigur, că autenticii vrăiitori și vrăiitoarele veritabile reuseau să scape de rug, de butuc și de streang (vezi notele mele despre Lisette de Lapin în comentariul la povestea Babbitty Rabbitty și ciotul ei hohotitor), dar au existat și câteva decese: lui Sir Nicholas de Mimsy-Porpington (vrajitor la curtea regală în timpul vieții și fantomă în Turnul Cercetașilor în timpul morții) i-a fost luată bagheta înainte de a fi arun-

cat în temnită și astfel n-a mai izbutit să scape de execuție; familiile de vrăiitori erau predispuse să piardă mai cu seamă membri tineri care, fiindca nu aveau abilitatea de a-si controla puterile magice, erau usor de depistat de vânătorii de vrăjitori ai Încuiaților.

fără puteri magice. Și totul a culminat cu adoptarea Statutului Internațional al Secretului Vrăjitoresc în 1689, când tagma vrăjitorilor a hotărât să intre în clandestinitate. Copiii sunt totuși copii, așa că oala săltăreață

le-a captivat imaginația. Soluția aleasă a fost renuntarea la morala pro-Încuiați și păstrarea vasului bubos, așa că la mijlocul secolului al șaisprezecelea circula deja o versiune diferită a poveștii în rândul familiilor de vrăjitori. În această nouă versiune, oala săltăreață îl apără pe un vrăjitor nevinovat de

vrăiitorii se depărtau tot mai mult de semenii lor

vecinii săi înarmați cu furci și torțe aprinse, alungându-i de lângă casa lui, prinzându-i și înghițindu-i pe de-a-ntregul.

La sfârșitul poveștii, când oala i-a înfulecat deja pe mai toți vecinii săi, vrăjitorul obține de la puținii săteni rămași în viață promisiunea că îl vor

lăsa în pace să-și practice mestesugurile magice.

elibereze victimele, astfel că sătenii sunt scuipati din străfundurile ei, usor mutilati. Chiar și astăzi unii dintre copiii vrăiitori află de la părinții lor (în general de orientare anti-Încuiați) numai versiunea revizuită a poveștii, iar atunci când - și dacă - o citesc pe cea originală, rămân foarte surprinsi. Asa cum am spus mai devreme, mesajul său pro-Încuiati nu a fost singurul motiv pentru care Vrăjitorul și oala săltăreață a stârnit furie. Pe măsură ce vânătoarea de vrăjitoare a devenit tot mai înverșunată, familiile de vrăjitori au început să ducă o viată dublă, folosind farmece de deghizare pentru a se proteja. În secolul al şaptesprezecelea, orice vrăjitor sau vrăjitoare care alegea să fraternizeze cu

Încuiații era considerat suspect, devenind chiar un proscris în cadrul comunității. Printre numeroasele insulte aruncate la adresa vrăjitorilor și vrăjitoarelor pro-Încuiați (epitete suculente precum "cocinar",

În schimbul acestei făgăduieli, îi cere oalei să-si

"mâncător de gunoi" sau "scursură" datează din această perioadă) era și acuzația de a avea puteri magice slabe sau inferioare.

magice slabe sau inferioare.
Vrăjitorii influenți ai vremii, cum ar fi Brutus
Reacredintă. editor al revistei anti-Încujati Vrăii-

reacteunță, eutor ai reviseir anti-incuiați vrajutorul la război, au perpetuat ideea falsă că orice iubitor de Încuiați era la fel de vrăjitor ca un Non.² În 1675, Brutus scria:

Un lucru îl putem spune cu certitudine: orice vrățitor care demonstrează preferință pentru compania Încuiaților este redus ca inteligență, cu puteri magice atât de slabe și de jalnice, încât nu se poate simți superior decât dacă se vede înconjurat de porcari Încuiați. Nu există semn mai sigur de magie neputincioasă decât

² Non-ul este persoana născută din părinți vrăjitori, fără a avea însă ea însăși puteri magice. Astfel de cazuri sunt rare. Vrăjitorii născuți din familii de Încuiați sunt întălniți mult mai des. JKR

slăbiciunea pentru compania celor fără de talent vrăjitoresc.

Această prejudecată a dispărut în cele din urmă, ca urmare a copleșitoarelor dovezi care atestau că unii dintre cei mai străluciți vrăjitori ai lumii³ erau – pentru a folosi un termen popular – "iubitori de Încuiati".

Inculari.

Ultima obiecție la adresa poveștii Vrăjitorul și oala săltăreață este și astări de actualitate în anumite medii. Ea a fost cel mai fericit exprimată, probabil, de Beatrix Bloxam (1794-1910), autoarea detestabilelor Poveștii ale ciupercii ortăvitoare. Doamna Bloxam credea că Poveștile bardului Beedle sunt dăunătoare pentru copii din cauza a ceea ce a numea "nesănătoasa lor preocupare pentru cele mai cumplite subiecte, precum moartea, bolile, vărsările

3 Precum eu însumi.

inclusiv câteva ale bardului Beedle, și le-a rescris în conformitate cu propriile-i idealuri, pe care le numea "a umple mințile pure ale îngerașilor noștri cu gânduri sânătoase și fericite, a le feri somnul dulce de vise ticâloase și a proteja prețioasa floare a nevinovăției lor". Ultimul baragraf din versiunea pură și prețioasă a

de sânge, Magia Neagră, personajele negative și emisiile trupești de cea mai dezgustătoare speță". Doamna Bloxam a luat numeroase povesti vechi,

poveștii Vrăjitorul și oala săltăreață, scrisă de doamna Bloxam, sună astfel:

Apoi mica oală aurie începu să danseze de încântare – hop-top-top – pe delicatele-i degetele roz! Nenea Willykins vindecase toate păpușicile de durerile lor de burtică, iar micuța oală era atât de fericită, încât s-a umplut de dulciuri pentru Nenea Willykins și pentru păpușici! strigā oala. Iar Nenea Willykins a îmbrāṭiṣat și sărutat oala sāltăreaṭā și a promis că întotdeauna le va

Dar să nu uitati să vă spălati pe dintisori!

oala sāltāreaṭā și a promis cā întotdeauna le va ajuta pe pāpuṣici și niciodată nu va mai fi un maṭe-fripte morocănos.

maje-fripte morocános.

Povestea doamnei Bloxam, a stárnit mereu aceeași reacție, din partea tuturor generațiilor de

aceeași reacție, din partea tuturor generațiilor de copii vrăjitori: nestăpânite icnete de vomă, urmate imediat de cererea ca volumul să fie luat din fața lor și sfâșiat în mii de bucățele.

Fântâna norocului ** Fără cusur **

Sus, pe culmea unui deal, într-o grădină fermecată înconjurată de ziduri înalte și apărată de o magie puternică, susura Fântâna norocului fără cusur.

O dată pe an, între ceasul răsăritului și cel al asfințitului în cea mai lungă zi a anului, unui singur nefericit i se oferea șansa de a-și croi drum până la Fântână, a se scâlda în apele ei și a primi Noroc Fără Cusur pentru totdeauna.

În ziua cu pricina, sute de oameni veneau din toate colțurile regatului, pentru a ajunge la

magice sau fără, se strângeau acolo în întuneric. fiecare sperând că el va fi cel ce va izbuti să intre în grădină. Trei vrăjitoare, fiecare cu povara ei de necazuri,

zidurile grădinii înainte de ivirea zorilor. Bărbati si femei, bogati și săraci, tineri și bătrâni, cu puteri

s-au întâlnit pe undeva pe la marginile mulțimii și, în vreme ce așteptau răsăritul, și-au spus una alteia

durerile. Prima, pe nume Asha, suferea de o boală pe care niciun Vindecător n-o putea tămădui. Femeia

spera ca Fântâna să-i alunge toate simptomele și să-i dăruiască o viată lungă și fericită. Cea de-a doua. Altheda, fusese iefuită de un

vrăiitor malefic, care îi furașe casa, aurul și bagheta. Ea spera ca Fântâna s-o scape de neputintă și de

A treia vrăjitoare, Amata era numele ei, fusese părăsită de cel pe care îl iubea și simțea că inima i

sărăcie.

s-a frânt pentru totdeauna. Spera că Fântâna îi va tămâdui tristețea și dorul. Plângându-se una pe alta, cele trei femei s-au înțeles ca, dacă norocul le va surâde, să rămână

unite și să încerce să ajungă împreună la Fântână.

Pe cer se ivi prima rază de soare și în zid apăru

oamenii care se înghesuiau și se răsuciră în jurul primei vrăjitoare, Asha. Ea o prinse de mână pe cea de-a doua, Altheda, care la rândul ei însfăcă

o crăpătură. Mulțimea dădu năvală, fiecare strigându-și dreptul la binefacerile Fântânii. Lujeri din grădina de dincolo de zid se strecurară printre

strâns rochia celei de-a treia, Amata.

Iar Amata se agâță fâră să vrea de armura unui
cavaler cu aer posomorât, călare pe un cal numai
piele și os.

Lujerii le traseră pe cele trei vrăjitoare prin

crăpătura din zid, iar cavalerul se pomeni smuls de pe armăsarul său și târât după ele. dimineții și apoi amuțiră, când zidul grădinii se închise iarăși. Asha și Altheda erau mânioase pe Amata, care

Tipetele furioase ale multimii răsunară în aerul

din greșeală îl adusese și pe cavaler înăuntru.

– Un singur om se poate scâlda în fântână! Va fi și așa destul greu să hotărâm care dintre noi va fi aceea, fără a-l mai adâuga și pe al patrulea!

Sir Nenoroc, cum i se spunea cavalerului dincolo de zidurile grădinii, își dădu seama că femeile de lângă el erau vrăjitoare și, cum el n-avea darul magiei și nici mare pricepere la turniruri ori la duel, sau vreun talent deosebit, era sipur că nu nu-

tea spera să ajungă la Fântână înaintea celor trei. Prin urmare, și-a declarat intenția de a se retrage dincolo de zidurile grădinii. La spusele lui, Amata se înfurie și ea.

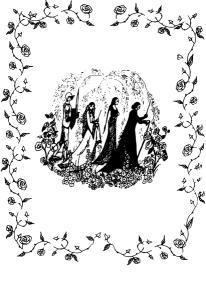
 Fricosule! Trage-ţi sabia, cavalere, şi ajută-ne să ne atingem scopul! morât porniră la drum prin grădina fermecată. lerburi rare, fructe și flori creșteau din belșug de o parte și de alta a potecilor scăldate în soare. Niciun obstacol nu le ieși în drum până ce n-ajunseră la poalele dealului pe care trona Fântâna.

Si astfel, cele trei vrăiitoare și cavalerul poso-

Acolo însă, încolăcit în jurul dealului, se afla un monstruos Vierme alb, umflat și orb. La apropierea lor, dihania își întoarse spre ei chipul scârbos și rosti aceste cuvinte:

– Dați-mi dovada durerilor voastre.

Sir Nenoroc își scoase sabia și se pregăti să ucidă monstrul, dar lama i se frânse. Altheda începu să arunce cu pietre în Vierme, în vreme ce Asha și Amata încercară toate vrăjile pe care le știau pentru a supune sau a hipnotiza bestia. Dar puterea baghetelor lor se dovedi la fel de neînsemnată ca aceea a

pietrelor azvârlite de Altheda ori ca sabia cavalerului: Viermele nu le dâdu voie să treacă mai departe. Soarele se ridica tot mai mult pe cer și, disperată,

Asha începu să plângă. Viermele uriaș își apropie fața de a ei și-i sorbi lacrimile de pe obraji. Cu setea potolită, monstrul se trase într-o parte și dispăru

potolită, monstrul se trase într-o parte și dispăru într-o gaură din pământ. Bucurându-se câ scăpaseră de el, vrăjitoarele și cavalerul începură să urce coasta dealului siguri

cavalerul începură să urce coasta dealului, siguri că vor ajunge la Fântână înainte de amiază. Pe la jumătatea urcușului însă, dădură peste

Pe la jumătatea urcuşului însă, dâdură peste câteva cuvinte săpate în pământ, în fața lor.

Dați-mi rodul străduințelor voastre.

Sir Nenoroc scoase unica monedă pe care o avea și o puse pe iarba înverzită a dealului, dar banul se rostogoli la vale și nimeni nu-l mai găsi. Cele trei vrăiitoare și cavalerul își continuară drumul, dar nici mácar cu un pas. Culmea rămânea tot departe, iar cuvintele se aflau în continuare în fața lor.

Toți patru erau descurajați când soarele se ridică pe boltă deasupra lor și începu apoi să coboare la orizont. Altheda mergea însă mai repede și mai hotărât decât toți ceilalți și-i îndemna mereu să-i

cu toate că mergeau de ore bune, nu mai înaintau

puțin pe dealul fermecat.

- Curaj, prieteni, nu vă dați bătuți! strigă ea, stergându-și sudoarea care îi curgea pe frunte.

Când picurii căzură pe pământ, scânteietori.

urmeze exemplul, desi nici ea nu înainta câtusi de

ștergându-și sudoarea care îi curgea pe frunte.

Când picurii căzură pe pământ, scânteietori,
inscripția care le bloca drumul dispăru și cei patru
constatară că pot din pou să urce dealul

inscripția care le bloca drumul dispăru și cei patru constatară că pot din nou să urce dealul.
Încântațide disparițiaceluide-aldoilea obstacol, pomiră spre culme cu pași mari, grăbindu-se cât îi țineau puterile, până ce în sfârșit zăriră Fântâna strălucind ca un cristal, înconjurată de flori și de copaci.

Înainte de a putea ajunge însă la ea, dădură peste un pârâu ce curgea în jurul culmii, blocându-le drumul. În adâncul apei limpezi zăcea o piatră netedă, pe care stătea scris:

Dați-mi comoara trecutului vostru.

Sir Nenoroc încercă să traverseze pârâul folosindu-și scutul drept plută, dar acesta se scufundă. Cele trei vrăjitoare îl scoaseră din apă și apoi dădură să sară peste albie, dar pârâul nu le lăsa cu niciun chip să treacă, iar soarele cobora tot mai mult pe cer.

Prin urmare, se așezară să cugete la mesajul scris pe piatră, iar Amata îl înțelese cea dintâi. Luându-şi bagheta, își culese din minte toate aminitrile despre zilele fericite petrecute împreună cu iubitul ei și le aruncă în apele vijelioase. Pârâul le sorbi și în fața lor se iviră pietre pe care să poată pâși. Cele în sfârșit pe culmea dealului. Fântâna scânteia în fața lor, între ierburi și flori nemaiîntâlnite, mai frumoase decât tot ce văzuseră ei până atunci. Cerul părea ca de rubin:

trei vrăiitoare și cavalerul izbutiră astfel să ajungă

venise vremea să decidă care dintre ei se va scălda în ana Fântânii.

Înainte de a se putea hotărî însă, delicata Asha se prăbuși la pământ. Istovită de eforturile de a aiunge pe culme, era în pragul mortii.

Cei trei prieteni ar fi dus-o pe brate până la Fântână, dar Asha era pradă agoniei și-i imploră să n-o atingă. Altheda se grăbi să culeagă toate ierburile despre care credea că pot fi de ajutor, le amestecă în apa din butelca lui Sir Nenoroc și

turnă potiunea în gura Ashei. Îndată, aceasta se ridică în capul oaselor. Si mai mult decât atât, toate semnele bolii ei dispăruseră deja.

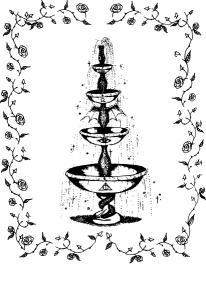
 Sunt vindecată! strigă ea. Nu mai am nevoie de Fântână! Să se scalde Altheda!
 Dar Altheda culegea alte ierburi şi le aduna în şorţul ei.

 Dacă pot vindeca o boală ca asta, voi câștiga bani cu nemiluita! Să se îmbăieze Amata!
 Sir Nenoroc schiță o plecăciune și-i făcu semn Amatei să se apropie de Fântână, dar fata clățină

din cap. Pârâul îi luase cu el toate părerile de râu, iar ea își dâdu seama că iubitul ei se dovedise crud și necredincios și că era mult mai fericită acum, că scăpase de el.

— Bunule domn, trebuie să te scalzi domnia ta, ca răsplată pentru cavalerismul de care ai dat dovadă! îi spuse ea lui Sir Nenoroc.
În ultimele raze ale soarelui, cavalerul păși în față și se îmbăie în Fântâna norocului fără cusur, uimit că fusese ales dintre sute de oameni si încân-

tat de norocul lui incredibil.

Nenoroc ieși din apă în toată gloria triumfului său și se aruncă, în armura sa ruginită, la picioarele Amatei, cea mai bună și mai frumoasă fată pe care o văzuse în viața lui. Îmbătat de succes, îi ceru să-i dăruiască mâna și inima ei, iar Amata, nu mai puțin încântată, înțelese că a găsit bărbatul demn de ea. Cele trei vrăjitoare și cavalerul porniră la vale împreună, brat la brat, și toti patru au trăit fericiți

până la adânci bătrâneți, fără ca vreunul dintre ei să bănuiască măcar o clipă că apele Fântânii nu aveau de fapt nicio putere deosebită.

Când soarele dispărea dincolo de orizont. Sir

Albus Dumbledore despre Fântâna norocului fără cusur

Fântâna norocului fără cusur a fost și este una dintre cele mai îndrăgite povești, într-atât încât a constituit subiectul unicei tentative de a introduce o pantomimă de Crăciun în cadrul celebrărilor festive de la Hogwarts.

Profesorul nostru de ierbologie de la vremea aceea, Herbert Beery¹, un entuziast susținător al teatrului de amatori, a propus o adaptare a acestei apreciate povești pentru copii, ca un dar de sărbători pentru elevi și profesori. Eu eram pe arunci un tânăr profesor de transfigurare, iar Herbert îmi încredințase "efectele speciale".

1 Profesorul Beery a părăsit în cele din urmă Hogwarts pentru a preda la A.V.A.D. (Academia Vrățitorească de Arre Dramatice), unde – așa cum mi-a mărturisit odată – a continuat să resimtă o puternică aversiune față de punerea în scenă a acestei povești, considerând-o aducătoare de ghinion. ale noastre să pară că urcă, în vreme ce el se cufunda cu încetul sub scenă și, treptat, dispărea din vedere. Cred că aș putea să afirm, fără a fi prea orgolios, că atât fântâna, cât și dealul și-au îndeplinit în bună măsură rolul care le-a revenit. Din păcate, nu același lucru se poate spune despre restul distribuției. Lăsând la

Ca urmare, trebuia să încropesc o Fântână a Norocului Fără Cusur pe deplin funcțională și un deal înverzit în miniatură, pe care eroul și cele trei eroine

o parte pentru o clipă boroboațele uriașului "vierme" oferit de profesorul de îngrijire a creaturilor magice, Silvanus Kettleburn, elementul uman s-a dovedit dezastruos pentru piesa noastră. În rolul său de director, profesorul Beery a fost periculos de miop față de încurcăturile emoționale ce se coceau chiar sub nasul lui. Habar n-a avut că elevii care-i interpretau pe Sir Ne-

noroc și Amata fuseseră îndrăgostiți unul de altul până cu o oră înainte de ridicarea cortinei, moment în care "Sir Nenoroc" și-a transferat afecțiunea asupra "Ashei". când "viermele" profesorului Kettleburn - care s-a dovedit a fi un Cenusar² asupra căruia fusese făcut un Farmec de Ghiftuire – a explodat într-o puzderie de praf și scânței, umplând Marea Sală de fum și bucăți de decor. În vreme ce enormele ouă înflăcărate pe care creatura le depusese la poalele "dealului" meu au aprins podelele de lemn, "Amata" și "Asha" s-au aruncat una asupra alteia, duelându-se cu atâta ferocitate, încât profesorul Beery a fost prins la milloc si Sala a trebuit evacuată, fiindcă infernul care se dezlăntuise pe scenă ameninta să înghită totul în jur. Divertismentul din seara aceea s-a încheiat într-un salon de spital: a fost nevoie de câteva luni pentru ca Sala Mare să

E suficient să spunem că eroii nostri n-au izbutit să ajungă pe culmea dealului. Cortina abia se ridicase,

scape de mirosul acru de fum de lemn si chiar de mai 2. Vezi Animale fantastice si unde not fi edsite, pentru o descriere detaliatà a acestei creaturi ciudate, care n-ar trebui cu niciun chip introdusă de bunăvoie într-o încăpere cu peretii din lemn și nici supusă vreunui Farmec de Ghiftuire.

dimensiunile ei normale, iar profesorul Kettleburn să iasă din perioada de eliberare condiționată. 3

Directorul Armando Dippet a interzis orice viitoare pantomimă – o mândră tradiție non-teatrală, care la Hogwarts este respectată și astăzi.

Lăsând la o parte eșecul nostru dramatic, Fântâna norocului fără cusur este, probabil, cea mai cunoscută dintre poveștile lui Beedle, cu toate că și ea, la fel ca Vrăjitorul și oala săluireață, are detractorii săi. Nu

multe pentru ca teasta profesorului Beery să revină la

tà dintre poveștile lui Beedle, cu toate că și ea, la fel ca Vrăjitorul și oala săltăreață, are detractorii săi. Nu puțini au fost părinții care au cerut eliminarea acestei povești din biblioteca de la Hogwarts, printre aceștia aflându-se – ca o coincidență – un urmaș al lui Brutus

1 Profesorul Kertlebum a trecut prin nu mai puțini de salteci și doua de perioade de eliberare condiționată în curul activității sale ca profesor de Îngrijire a creaturilor magice. Relațiile lui cu predecesorul sub de la Hogwarts, profesorul Dipera, ai fost întodeauns tenisonate, acesta diu urma considerându-l carecum nesabuit. Când am prebut cu funcția de director însă, profesorul Rierțelanu se înbilistusei deja considerabil, deja su căstat întordeauns unii care întrepineau cinica opinie că, având rinnace doar unul și jumătate dintre membrele lui originale, era forțat orticum să în viața mai ușor.

Reacredință și la un moment dat membru al consiliului de conducere de la Hogwarts, Lucius Reacredință.

Domnul Reacredință a înaintat cererea de interzicere a poveștii scriind astfel:

Orice lucrare de ficțiune sau non-ficțiune care ilustrează împerecherea între vrățiitori și Încuiați trebuie eliminată de pe rafturile de la Hogwarts. Nu vreau ca fiul meu să fie astfel influențat să și întineze puritatea sângelui citind povești care promovează căsătoriile între vrățiitori și Încuiați.

Refuzul meu de a scoate cartea din bibliotecă a fost susținut de majoritatea consiliului de conducere. I-am replicat în scris domnului Reacredință, explicându-i astfel decizia mea:

Așa-numitele familii cu sânge pur își afirmă pretinsa puritate negând, nerecunoscând sau mințind

arborele lor genealogic. Apoi încearcă să-și impună ipocrizia asupra noastră, a tuturor, cerându-ne să interzicem lucrări care tratează adevărunle negate de ei. Nu există în prezent niciun vrăjitor și nicio vrăjitoare care să nu aibă în vene și sânge de Încuiat; de aceea, consider că ar fi deopotrivă ilogic și imoral să elimin din tezaurul de cunoștințe al elevilor noștri operele cu acest subiect.*

cu privire la Încuiații sau copiii Încuiaților din

îndelungatei campanii duse de domnul Reacredință pentru a mă îndepărta din postul de director la Hogwarts, dar și al campaniei mele de a-l înlocui din funcția de Devorator al Morții favorit al Lordului Cap-de-Mort.

Acest schimb de replici a marcat începutul

4 Rapunsul meu l-a determinar pe domnul Reacredința să-mi expedirea elle câteva mixiev, dar cum acestea conținieau în mare patre remarci înjurioase la adresa sânătății mele mintale, a originilor și a igienei mele, relevanța lor pentru acest comentariu este inesistentă.

INIMA PĀROASĀ "Ł A VRĂJITORULUI 🥠

A fost odată un tânăr vrăjitor frumos, bogat și talentat, care a observat câ, atunci când se îndrăgosteau, prietenii lui parcă se prosteau, zbenguindu-se, împopotonându-se, pierzându-și pofta de mâncare și demnitatea. Astfel, tânărul vrăjitor a hotărât că el nu va câdea niciodată pradă unei asemenea slăbiciuni și, pentru a-și asigura imunitutea, a apelat la Magia Neagră.

Necunoscându-i taina, rudele lui râdeau de el văzându-l arât de semet și de rece. când o domniță îi va cuceri inima! Dar inima tânărului vrăjitor rămânea necuce-

Să vedeți cum se va schimba, profeteau ele,

rită. Desi multe domnite erau intrigate de aerul lui superior și puneau în aplicare cele mai subtile

mestesuguri ale lor pentru a-i face pe plac, niciuna nu reusea să-i atingă inima. Vrăiitorul era nespus de mândru de indiferența

lui si de istetimea datorită căreia putea fi acum atât de indiferent. Primăvara vieții era însă pe trecute și colegii

lui au început să se căsătorească, apoi să aducă pe lume copii. "Probabil că ei au pleavă în loc de inimi", se

strâmba vrăiitorul în sinea lui, văzând maimutărelile proaspetilor părinti, "secătuiti cum sunt de grijile pentru plozij lor smiorcăiți!" Si încă o dată se felicita pentru inteligența de care dăduse dovadă la tinerețe.

posat. Fiul nu i-a plâns; dimpotrivă, s-a considerat fericit de dispariția lor. Acum domnea singur în castelul familial. După ce și-a mutat comorile în cea mai adâncă tainită subterană, a început să ducă o viată de

La timpul cuvenit, părinții lui, bătrâni, au ră-

plăceri și belșug, confortul sâu fiind unicul țel al numeroșilor servitori pe care-i avea.

Vrăjitorul nu se îndoia că toți ceilalți erau striviți de invidie văzându-i splendida și netulburata solitudine. Teribile i-au fost prin urmare furia și durerea când i-a auzit într-o zi pe doi dintre lacheii săi cum vorbeau despre el.

Primul povestea ce milă-i este de stăpânul care,

rea cano 1-a auzt intr-o zi pe doi dintre lacheli sai cum vorbeau despre el.

Primul povestea ce milâ-i este de stăpânul care, deși atât de puternic și de bogat, nu era iubit de nimeni. Colegul său s-a strâmbat însă, întrebându-se care o fi motivul pentru care un om cu averi nșa de mari și un castel ca al lui nu izbutise să-și găsească o soție. orgoliul vrăjitorului, care a hotărât pe loc că va avea o soție și că această soție va fi mai presus de toate celelalte soții. Va fi de o frumusețe uluitoare, stărnind dorințele și invidia tuturor bărbaților care o vor vedea; va proveni dintr-o familie de vrăjitori, pentru ca vlăstarele lor să moștenească extraordinare talente magice; și va avea o avere cel puțin egală cu a sa, pentru ca bunăstarea lui să fie în continuare asigurată, în ciuda numărului mai mare de membri și familiei.

Cuvintele lor erau niste lovituri cumplite pentru

Poate că vrăjitorului i-ar fi trebuit cincizeci de ani pentru a găsi o astfel de femeie, dar întâmplarea a făcut ca, în chiar a doua zi după ce a luat această hotărâre, o fecioară exact așa cum și-o dorea să sosească în sat pentru a-și vizita rudele.

Era o vrājitoare cu un har deosebit și foarte bogată. Frumusețea îi era atât de mare, încât încâlzea inima tuturor celor care o vedeau – a tuturor, absolut nimic. Totusi, fata era exact cea pe care o căuta, așa că a început să-i facă curte. Toti cei care observau schimbarea intervenită în atitudinea lui se arătau uluiți și-i spuneau fetei că reușise acolo unde sute altele dăduseră gres. Tânăra era deopotrivă fascinată și dezgustată

cu o singură exceptie: inima vrăiitorului nu simtea

de atentiile vrăjitorului. Simtea răceala care se ascundea dincolo de vorbele lui dulci și nu întâlnise niciodată pe cineva atât de ciudat și de distant. Rudele ei însă îl considerau o partidă excelentă și, nerăbdătoare să încheie alianta, au acceptat invi-

tatia vrăiitorului la un mare ospăt în cinstea fetei. Masa a fost aranjată cu tacâmuri de argint si aur.

cu cele mai savuroase vinuri și cele mai gustoase mâncăruri. Menestrelii cântau la lăute cu corzi de mătase, despre o dragoste pe care stăpânul lor

n-o simtise niciodată. Fata era asezată pe un tron

rostind cuvinte delicate pe care le împrumutase de la poeți, fără a avea însă habar de adevărata lor semnificatie. Nedumerită, fata l-a ascultat și în cele din urmă

alături de vrăjitor, iar acesta îi vorbea cu voce joasă,

i-a spus: Vorbesti frumos, domnule vrăjitor, si as fi în-

cântată de atențiile domniei tale, dacă aș crede că ai într-adevăr o inimă.

Vrăiitorul zâmbi și-i răspunse că nu trebuie să-și facă temeri din această pricină. Rugând-o să-l

însotească, o conduse afară din sala de ospăt, până în tainita subterană unde-si tinea cele mai de pret

comori. Acolo, într-o fermecată casetă de cristal, se afla inima pulsând a vrăjitorului. Despărțită de atâta vreme de ochii, urechile si degetele lui, nu fusese

niciodată atinsă de frumusete, de un glas muzical sau de o piele mătăsoasă. Fata s-a înspăimântat cumplit văzând-o, fiindcă inima era stafidită și acoperită cu fire de păr lungi și negre.

- Oh, ce-ai făcut? plânse ea. Pune-o înapoi unde-i e locul, te

implor!

Pentru a-i face pe plac, vrăiitorul

își scoase bagheta, descuie caseta de cristal, își despică pieptul și așeză inima păroasă în spațiul gol, pe care aceasta-l ocupase cândva.

 Acum eşti vindecat şi vei cunoaşte dragostea adevărată! strigă fata, îmbrăţişându-l.

Atingerea brațelor ei albe și moi, susurul răsuflării ei în urechea lui, parfumul părului ei bogat și auriu – toate îi străpunseră ca niște sulițe inima renăscută. Dar în lungul ei exil se întămplase ceva ciudat, în întunecimea la care fusese condamnată devenise oarbă și sălbatică, iar acum nutrea pofte perverse și copleșitoare. a fetei. La început nu s-au îngrijorat, dar pe măsură ce orele treceau, au început să se neliniștească și, într-un târziu, au pornit să caute prin castel. În cele din urmă au ajuns în tainița de la subsol,

Oaspetii observaseră între timp absenta gazdei si

unde în fata ochilor li s-a asternut o priveliste oribilă.

Fata zăcea moartă pe podea, cu pieptul despicat, iar alături de ea, îngenuncheat, vrăjitorul smintit

tinea în mâna însângerată o inimă mare, de un stacojiu strălucitor, pe care o tot mângâia și o lingea, jurându-și să o schimbe cu a lui. În cealaltă mână

avea bagheta și cu ea încerca să-și scoată din piept inima stafidită și păroasă. Aceasta era însă mai puternică decât el și nu voia nicicum să slăbească strânsoarea în care-i ținea simțurile și nici să se întoarcă în caseta în care stătuse închisă atâta vreme. În fața ochilor oripilați ai oaspeților, vrăjitorul îsi azvârli bagheta din mână și înhătă un pumnal de argint. Jurând că niciodată nu se va lăsa stăpânit de propria-i inimă, și-o smulse din piept.

Preţ de o clipă rămase în genunchi, triumfător, cu câte o inimă în fiecare mână, apoi se prăbuși peste trupul întins al fetei și muri.

Albus Dumbledore despre Inima păroasă a vrăjitorului

Aşa cum am văzut deja, primele două povești ale lui Beedle au atras critici prin subiectele lor – generozitatea, toleranța și iubirea. Însă Înima păroasă a vrăjitorului nu pare să fi fost modificată sau contestată în sutele de ani care s-au scurs de când a fost scrisă; aşa cum am citit-o eu, în scrierea runică originală, povestea semăna aproape perfect cu cea pe care o știam de la mama. Acestea fiind zise, Înima păroasă a vrăjitorului este de departe cea mai oribilă dintre creațiile lui Beedle, mulți părinți refuzând să le-o spună copiilor înainte ca acestia si

împlinească o vârstă suficient de mare pentru a nu mai avea coşmaruri.¹

Si atunci, cum de a supravietuit această poveste

macabră?
As spune că Inima păroasă a vrăjitorului a re-

zistat intactă în decursul veacurilor pentru că se adresează acelei laturi întunecate existente în noi toți și se referă la una dintre cele mai mari și mai puțin recunoscute ispite ale magiei: năzuința către invulnerabilitate.

In conformitate cu propriul ei jumal, Beatrix Bloxam nu si-a revenit niciodata dupic ca auti-o, faits si vera, pe matusa ei spundnubel acestat poveste verillo ei mai mari. "Dinte-o pură întâmplare, urechiușa mea sa lipit de guaru cheii. Numi poi închipul deche ci agrosa mo-aparalitat, fiindeă am autir fârt să vreau rostă degustătourea poveste, ca să nu mai mențione; și siintirel destaii ale neferici de jeramet aventuri a unchiului meu, Nobby, cu cooronața locală și un sac de Bubli Topătirot. Școul aprospe ci ma acui; san atacut la pet o deptamlară și artă de traumatizată am foir, încât am capătar obicciul de a merge în somn la aceeași guard ce hele în ficcare nospre, cel puțin pânta ce dragul meu papa, având în minter doar întenê mou, faitou sapur ușii respective un Farmec Lipicios, care funcționa doar la ora de culcare. Se pare că Beatrix ne gâu în ricio modălitate de a modifica poverea aufei încât să fie potrivită pentru urechile delicate ale copiilor, fiindeă nu a rescriso-ca so publicie în volumil Possegia cirupeiri orintistour.

Desigur, o asemenea năzuintă nu este decât o fantasmagorie nebunească. Niciun om în viată, fie el bărbat sau femeie, cu talente magice sau nu, nu a fost ferit în cursul vietii de o formă anume de vătămare fizică, mentală sau emotională. Totusi, noi, vrăiitorii, părem a fi în mod deosebit predispusi la ideea că lumea poate fi făcută să se conformeze vointei noastre. Tânărul vrăjitor2 din această poveste, spre exemplu, consideră că, dacă s-ar îndrăgosti, și-ar pune în pericol siguranța și confortul personal. Pentru el, dragostea este o umilintă, o slăbiciune, o secătuire a resurselor sale materiale și emotionale. 2 Termenul "vrăjitor" este foarte vechi. Desi uneori este utilizat cu acclasi sens ca "magician", initial îi desemna pe cei cu vaste cunostinte în domeniul duelurilor și al magiei martiale în general. De asemenea, eru acordat ca titlu onorific acelor vrăiitori care aveau la activ fapte de bravură, asa cum Încuiații erau uneori înnobilați nentru acte de viteiie. Nu-

mindu-l pe tanarul din aceasta poveste "vrajitor", Beedle sugereaza ca el era deia recunoscut ca fiind deosebit de priceput în magia agresivă. În zilele noastre, vrăjitorii folosesc termenul "vrăjitor" cu unul dintre următoarele două sensuri: pentru a descrie un magician cu o înfătisare neobisnuit de fioroasă, ori ca un titlu menit să denote abilităti sau reusite exceptionale. Astfel, Dumbledore însusi era Vrăjitor Sef al Vrăjustiției. IKR

potiuni de dragoste demonstrează că vrăiitorul nostru nu este deloc singur în încercarea de a controla cursul imprevizibil al iubirii. Încercarea de a găși o adevărată poțiune de dragoste3 continuă și astăzi, dar deocamdată nu a fost preparat un astfel de elixir, iar cei mai de seamă specialisti în potiuni au îndoieli că va putea fi vreodată preparat. Însă eroul acestei povești nu este interesat nici măcar de un simulacru de iubire pe care l-ar putea crea și distruge după bunul lui plac. El vrea să rămână de-a pururi neafectat de ceea ce el consideră a fi o boală si, prin urmare, înfăptuiește un act de Magie Neagră care n-ar fi posibil în afara cărților de povești: își scoate inima

Desigur, comertul vechi de secole cu licori si

și o păstrează încuiată, afară din piept. 1 Hector Dagworth-Granger, fondatorul Extraordinarei Societăți a Potionistilor, explică: "Potionistii priceputi pot induce pasiuni puternice. dar nimeni n-a izbutit încă să creeze acel sentiment necondiționat, de nezdruncinat si etem care se numeste -dragoste-".

Asemănarea dintre această acțiune și crearea unui Horcrux a fost remarcată de numeroși scriitori.

Deşi nu caută se evite moartea, eroul lui Beedle desparte ceea ce, în mod neîndoielnic, nu a fost creat pentru a fi despărțit – trupul și inima, nu sufletul – și astfel încalcă cea dintâi dintre Legile Fundamentale ale Magiei, enunțate de Adalbert Waffling:

Vâră-ți nasul în cele mai adânci mistere – sursa vieții, esența sinelui – numai dacă ești pregătit pentru cele mai periculoase și mai teribile consecințe.

uman, tânărul nesăbuit din povestea noastră ajunge să fie inuman. Inima pe care a încuiat-o departe de pieptul lui se stafidește și se acoperă cu păr – simbolizând astfel decăderea stăpânului ei până la stadiul de fiară sălbatică. Şi în final vrăjitorul devine un animal violent, care înhață cu forța

Si, fireste, în încercarea sa de a deveni super-

în putință: o inimă umană.

Deși oarecum demodată, expresia "a avea o inimă păroasă" a intrat în vocabularul de zi cu zi, pentru a desemna un vrăiitor insensibil și nepăsă-

tor. Mătușa mea, Honoria, a pretins întotdeauna că a rupt logodna cu un vrăjitor de la Biroul pentru Utilizarea Improprie a Magiei pentru că, în timp, a descoperit că respectivul avea "o inimă păroasă". (S-a zvonit însă că mătusa l-a prins de fapt mân-

ceea ce-și dorește și moare apoi într-o inutilă încercare de a redobândi ceea ce nu-i mai stă acum

găind niște Horklumpi⁴, lucru care i s-a părut de nesuportat.) Recent, lucrarea *Inima Păroasă: Ghid* pentru *vrăjitorii care nu se implica*⁵ a devenit una dintre cele mai bine vândute cârți.

⁴ Horklumpii sunt nişte creaturi aidoma unor ciuperci rox, tepoase. Este fourte greu de înțeles de ce ar dori cineva să măngăie aşa ceva. Pentru informații suplimentare, vezi Animale fantastice și unde pot fi găsite.
5 A nu fi confundată cu Bot Păros, Inimă Umană, o înduioşătoare poveste a benetienie în lice.

luptei unui om cu licantropia.

RABBITTY BABBYTTY SI CIOTUL EI HOHOTITOR S

Cu mult timp în urmă, într-o țară îndepărtată, trăia un rege nătâng, care a hotărât că doar el se cuvine să aibă puteri magice.

De aceea, i-a ordonat comandantului armatelor sale să formeze o Brigadă de Vânători de Vrăjitori, pe care i-a înarmat cu o haită de dulăi negri, fioroși. De asemenea, a cerut ca în fiecare sat și oraș de pe cuprinsul regatului să se citească următoarea proclamație: "Se caută pentru rege un Instructor de Magie."

Niciun vrăjitor și nicio vrăjitoare demni de acest nume nu a îndrăznit să se ofere voluntar pentru acest post, fiindcă toți se ascundeau de Brigada Vânătorilor de Vrăjitori.

Dar un şarlatan şiret, fără pic de puteri magice, şi-a dat seama că are şansa de a se îmbogăți și a sosit la palat, pretinzând că este un vrăjitor excepțional de talentat.

După ce a încropit câteva trucuri simple, care l-au convins pe regele nătâng de puterile sale magice, șarlatanul a fost imediat numit Mare Vrăjitor Şef, Maestrul Personal de Magie al Regelui. Şarlatanul i-a cerut apoi suveranului să-i dea un sac mare plin cu aur, pentru a putea cumpăra baghete și alte instrumente magice necesare. A mai vrut de asemenea câteva rubine mari, cu care să facă farmece de tămăduire, și o cupă sau două din argint, pentru prepararea și fermentarea poțiunilor. Iar regele nătâng i le-a dat pe toate.

s-a întors la palat. Nu stia însă că este urmărit de o bătrână care locuia într-o colibă, la marginea curtilor regale. Babbity, căci așa o chema, era spălătoreașa care avea grijă ca așternuturile de la palat să fie mereu albe, moi si parfumate. Trăgând cu ochiul pe după cearșafurile întinse la uscat, ea l-a văzut pe sarlatan cum rupe două rămurele dintr-unul dintre copacii regelui și dispare apoi în palat.

Sarlatanul a dus comorile acasă la el, după care

Sarlatanul i-a întins monarhului o rămurea și l-a Dar nu-si va arăta puterea, a adăugat el, decât În fiecare dimineată, sarlatanul și regele nătâng

asigurat că este o baghetă cu puteri excepționale. dacă vă veti dovedi demn de ea. ieseau în curtile palatului, bâtâiau din rămurele și strigau în gura mare aiureli. Sarlatanul avea grijă să mai facă și alte trucuri, pentru ca regele să nu se îndoiască de uriașul har al Marelui Vrăjitor și de puterile baghetelor pentru care plătise atâta aur.

și bălmăjeau vorbe fără înțeles, la urechile suveranului a ajuns un hohotit zgomotos. Babbitty, spălătoreasa, privea de la fereastra cocioabei și râdea atât de tare, încât în scurt timp nu s-a mai putut tine pe picioare și a dispărut din vedere.

— Probabil că arăt rare linsit de elevantă, dacă

Într-o dimineață, în vreme ce șarlatanul și regele nătâng fluturau din rămurele, topăiau în cerc

tine pe picioare și a dispărut din vedere.

— Probabil că arăt tare lipsit de eleganță, dacă bătrâna spălătoreasă râde astfel de mine! spuse regele, după care se opri din topăit și din fluturat bagheta. Încruntându-se. M-am plicțisit de atâtea

exercitii! Când voi fi gata să fac vrăii adevărate în

Sarlatanul încercă să-si linistească elevul,

fata supusilor mei, Vrăiitorule?

asigurându-l că în curând va izbuti să facă magii și farmece uluitoare, dar râsul spălătoresei îl rănise pe rege mai rău decât își închipuia șarlatanul. — Mâine, spuse monarhul, vom invita curtea

– Mâine, spuse monarhul, vom invita curte întreagă să vadă ce vrăji face Maiestatea Sa!

- Auzind aceste cuvinte, şarlatanul îşi dădu seama că a venit vremea să-și ia comoara și s-o șteargă.
- Din păcate, Maiestate, e cu neputință! Am uitat să-i spun Maiestății Tale că mâine trebuie să pornesc într-o lungă călătorie...
- Dacă părăsești palatul fără voia mea, Vrăjitorule, Brigada de Vânători de Vrăjitori îți va lua urma cu dulăii ei! Mâine dimineață mă vei ajuta să-mi dovedesc harul magic în fața lorzilor și a doamnelor mele și, dacă râde cineva de mine, îți voi tăia capul!

pe şarlatan singur şi speriat. Nici toată şiretenia lui nu-l mai putea salva acum, fiindcă nu putea fugi și nici nu-l putea ajuta pe rege cu vreo magie, de care n-avea habar. Câutând ceva pe care să-și verse furia și spaima,

se apropie de fereastra spălătoresei Babbitty. Pri-

Regele se întoarse în palat ca o furtună, lăsându-l

ei, așternuturile regelui se spălau singure într-o albie din lemn. Şarlatanul a înțeles pe dată că spălătoreasa

vind înăuntru, zări o bătrânică așezată la masă și lustruind o baghetă magică. În coltul din spatele

era o vrăjitoare adevărată și că, ea fiind pricina necazurilor lui, tot ea i le putea rezolva.

– Babornito! urlă el. Hohotele tale m-au costat

 Baborniţo! urlă el. Hohotele tale m-au costat scump! Dacă nu vei vrea să mă ajuţi, te voi denunţa ca vrăjitoare şi pe tine te vor face bucăţele dulăii

regelui!

Bătrâna Babbitty îi zâmbi și-l asigură că va face tot ce-i va sta în puteri pentru a-l ajuta. Şarlatanul o învăță să se ascundă în dosul unui tufiș în vreme ce regele își va demonstra puterile magice și să facă ea vrăjile în locul lui, fără ca nimeni altcineva să știe. Spălătoreasa se arătă de acord cu planul lui, dar îi spuse că are o singură întrebare.

- Dar ce se va întâmpla, dragă domnule, dacă regele va încerca o vrajă pe care Babbitty n-o poate face?
  - Şarlatanul se strâmbă.

     Magia ta e sigur pe măsura imaginației nătân-
- Magia ta e sigur pe masura imaginației natangului de rege, răspunse el şi apoi plecă spre castel, încântat de istețimea lui.

A doua zi dimineața, toți lorzii și toate doamnele de la curte se strânseseră în curtea palatului. Regele urcă pe o scenă în fața lor, avându-l pe șarlatan alături.

Mai întâi, voi face ca pălăria acestei doamne

să dispară! anunță el și îndreptă rămureaua spre o doamnă de la curte.

De după un tufiș din apropiere, Babbitty își aținti bagheta spre pălărie și aceasta dispăru pe

aținti bagheta spre pălărie și aceasta dispăru pe loc. Mari au fost uimirea și admirația mulțimii și fierbinți aplauzele pentru mândrul rege.

 Acum, voi face ca acel cal să zboare! strigă el, arătând cu rămureaua spre armăsarul său. Din spatele tufișului, Babbitty întinse și ea bagheta spre cal și acesta se înălță în aer.

Spectatorii erau si mai încântati si izbucniră în urale, entuziasmați de regele lor vrăjitor.

 lar acum..., continuă acesta privind de jurîmprejur, în așteptarea unei noi idei.

Căpitanul Brigăzii de Vânători de Vrăjitori se apropie în fugă. Maiestatea Ta, spuse el, chiar în această di-

mineată. Sabre a murit după ce a mâncat o ciupercă otrăvitoare. Readu-l la viată, Maiestate, cu

bagheta magică a domniei tale! Si căpitanul așeză pe scenă trupul lipsit de viată al celui mai mare dintre dulăii vânători de vrăjitori.

Regele nătâng își roți rămureaua prin aer și apoi o îndreptă spre câinele mort. Dar, în spatele

măcar bagheta, fiindcă nicio magie nu poate readuce mortii la viată. Când câinele fără viață nu se clinti, mulțimea începu întâi să susotească și apoi să râdă în gura

tufisului, Babbitty zâmbi și nu se sinchisi să ridice

mare; oamenii bănuiseră că primele două reușite ale regelui fuseseră de fapt niște biete trucuri. - De ce nu funcționează? urlă regele la șarlatan,

căruia îi veni în minte unicul șiretlic care-i mai

rámásese

 Priveste, Maiestate, acolo! strigă el, arătând spre tufisul dincolo de care se ascundea Babbitty. O văd bine, o vrăjitoare ticăloasă, care blochează

magia Maiestății Tale cu farmecele ei hidoase. Hei, prindeți-o, cineva să pună mâna pe ea! Babbitty o luă la fugă din tufis, iar Brigada de Vânători de Vrăiitori porni pe urmele ei. asmutind dulăii însetati de sânge. Dar ajungând la un mărăcinis scund, vrăjitoarea mititică se făcu trecură de cealaltă parte a mărăcinisului, văzură haita de câini lătrând și sărind în jurul unui copac bătrân și încovoiat. - S-a transformat într-un copac! strigă șarlatanul și, temându-se ca nu cumva Babbitty să se preschimbe la loc în femeie și să-l pârască, adăugă: Pune să fie tăiat copacul, Maiestate! Asa trebuie tratate vrăjitoarele rele!

nevăzută, iar când regele, sarlatanul și toți curtenii

Îndată fu adus un topor și bătrânul copac căzu

sub loviturile lui, în strigătele de bucurie ale curtenilor și ale șarlatanului.

În vreme ce toată lumea se pregătea să se întoarcă la palat, în aer se auziră deodată hohote de râs. Prostilor! strigă Babbitty din ciotul rămas în pământ. Niciun vrăjitor și nicio vrăjitoare nu moare dacă-i tai în două! Luați toporul, dacă nu mă credeți, și retezați-l pe Marele Vrăjitor de la iumătate!

Căpitanul Brigăzii de Vânători de Vrăjitori era nerăbdător să facă o încercare, dar când ridică toporul şarlatanul căzu în genunchi, implorând milă și mărturisindu-și ticăloșia.

lar pe când el era târât spre temniță, ciotul hohotea mai tare ca oricând. blestem asupra regatului tău! îi spuse el regelui înmărmurit. De acum înainte, fiece răutate pe care o vei abate asupra semenilor mei, vrăjitori și vrăjitoare, va cădea ca o lovitură de topor pe trupul tău, până ce îți vei dori să-ți găsești moartea!

Auzind acest blestem, regele căzu și el în genunchi și-i spuse ciotului că va semna neîntărziat o proclamație care îi va proteja pe toți vrăjitorii și pe toate vrăjitoarele din regat și le va permite să-și

Tăind o vrăiitoare în două, ai atras un teribil

Foarte bine, răspunse ciotul, dar încă nu i-ai cerut iertare lui Babbitty!
 Orice, orice, fac orice! strigă nătângul rege, frângându-şi mâinile în fața ciotului.
 Vei ridica peste mine o statuie în cinstea sărmanei spălătorese, continuă ciotul, o statuie a lui Babbitty, care să-ți amintească mereu de nesocotința ta.

vadă nestingheriți de meșteșugul lor magic.

că pe cel mai priceput sculptor din regat, care să lucreze o statuie din aur curat. Apoi, plin de rușine și însoțit de lorzii și de doamnele sale, se întoarse la palat. În urma lor, ciotul râdea încă în hohote.

Când nu mai rămase în jur nici picior de om, dintr-o vizuină săpată între rădăcinile ciotului se ivi un iepure bătrân și grăsun, cu mustăți lungi și o baghetă în dinți. Babbitty își luă tălpășița și se duse departe. De atunci, o statuie de aur se înalță peste ciot, iar în acel regat niciun vrăiitor și nicio

vrăiitoare n-au mai fost persecutati vreodată.

Regele încuviintă pe loc și făgădui să-l tocmeas-

Albus Dumbledore despre Rabbitty Babbitty și ciotul ei hohotitor

Babitty Rabbitty si ciotul ei hohotitor este, din multe nuncte de vedere, cea mai "reală" dintre povestile lui Beedle, prin aceea că vrăiile pe care le descrie respectă aproape în întregime legile cunoscute ale magiei. Aceasta este povestea prin care multi dintre noi au descoperit că nici magia nu-i mai poate aduce înapoi pe cei răposați - și ce mai soc și ce dezamăgire a fost, convinsi cum eram, în copilărie, că părinții nostri vor putea readuce la viată, cu o fluturare a baghetei, câinii și pișicile care muriseră. Desi au trecut aproape sase sute de ani de când Beedle a scris această poveste, răstimp în care am născocit nenumărate modalităti prin filozof al vrăjitoriei Bertrand de Pensées-Profondes în remarcabila sa lucrare intitulată Un Studiu Asupra Posibilității de Inversare a Efectelor Concrete și Metafizice ale Morții Naturale, Îndeosebi cu Privire la Reintegrarea Esenței cu Materia: "Renunță! Nu vei reuși niciodată!" Povestea lui Babbitty Rabbitty ne oferă însă una dintre primele mentionări literare ale unui

care să păstrăm iluzia prezenței neîntrerupte printre noi a celor dragi¹, vrăjitorii încă n-au descoperit o cale prin care să reunească trupul și sufletul odată ce moatrea a survenit. Asa cum scria eminentul

după dorință.

1 Fotografiile și portretele vrășitorești se miscă și (în casul celor din umăl vorbesc exact ca sublecții lor. Exută și alte obiecte mr întălnite, precum Oglinda lui Eirsied, care pot ofen oi magines testică a celul ding și răposat. Fantomele sunt veniuni transparente, mișcătoare, vorbitoare și gănditorus el avijitorile și visipitorelor care și-au dort, dintr-un motiv sau altul, să râmănă pe pământ după moarre. JKR

Animag, căci spălătoreasa Babbitty posedă rarisima abilitate magică de a se transforma în orice animal, cu timpul lor.

Desigur, aplicarea în practică a unui asemenea talent este limitată, cu excepția cazurilor în care subiectul resimte o mare nevoie să se ascundă sau să se deghizeze. Acesta este motivul pentru care Ministerul Magiei a insistat asupra unui recensământ al Animarilor, fiindcă neîndoielnic acest

tip de magie poate fi de mare folos celor dedați la activităti clandestine, infractionale sau chiar

Animagii reprezintă doar un mic procent din totalul populației vrăjitorești. Reușita unei transformări perfecte, spontane, din om în ane necesită studiu îndelungat și practică asiduă, mulți magi considerând că pot găsi ceva mai bun de fâcut

criminale.²

2 Professars McGonagall, directourea de la Hogwarts, m-a rugat să precise: de ea devenit un Animag ca resultat al amplelor sale cercetar în vasul domeniul al Transfigurării și câ nu jar folosit niciolară a cesta abilitate de a se transforma într-o pisică tărcată în veren scop ilegal, păstrăndu-todur pentru indistoriile c-i revencua în cadrul Ordinului Phoenix, undegănitările și secretele erau imperative. JRR

terea de a se transforma într-un iepure - iată o chestiune încă dezbătută; unii istorici ai magiei au sugerat că Beedle s-a inspirat pentru personajul Babbitty din viata celebrei vrăjitoare franceze Lisette de Lapin, condamnată pentru vrăjitorie la

Dacă a existat într-adevăr o spălătoreasă cu pu-

Paris, în 1422. Spre uimirea paznicilor ei Încuiați, care după

aceea au fost judecati fiindcă ar fi ajutat-o să evadeze. Lisette a dispărut din celula ei cu o noapte înainte de ziua executiei. Desi nu s-a dovedit niciodată că

Lisette era un Animag care a izbutit să se strecoare printre barele de la fereastra celulei, un iepure mare și alb a fost văzut după aceea traversând Canalul Mânecii într-un ceaun pe care fusese fixată o pânză si, mai târziu, un iepure similar a devenit sfetnic de încredere la curtea regelui Henric al VI-lea.3

³ Acest lucru a contribuit la reputația de instabilitate mentală a respectivului rege.

Regele din povestea lui Beedle este un Încuiat nesăbuit, care se teme de magie și totodată iinduieste la ea. El crede că poate deveni vrăiitor învătând niste incantații și fluturând o baghetă.4 În plus, habar nu are de adevărata natură a magiei și a vrăjitorilor și, prin urmare, înghite pe nerăsuflate minciunile gogonate îndrugate de șarlatan și de spălătoreasă. Acest lucru este tipic pentru modul în care gândesc unii Încuiați: în ignoranța lor, sunt gata să creadă tot felul de absurdități despre magie, inclusiv ideea că Babbitty s-a transformat într-un copac ce poate vorbi și gândi. 4 Asa cum studiile asidue efectuate la Departamentul Misterelor au demonstrat încă din 1672, vrăjitorii și vrăjitoarele se nasc astfel. nu devin cu timpul. Desi o abilitate magică "spontană" se manifestă uneori la cei ce aparent nu au origini vrăiitorești (mai multe studii ulterioare au superat însă că în aceste cazuri a existat undeva, în arborele genealogic. un vraiitor sau o vraiitoare). Încuiații nu pot face acte de mavie. Cele mai bune - sau mai rele - lucruri la care pot spera sunt efectele întâmplătoare si incontrolabile generate de o baghetà magicà autentică: fiind un

instrument prin care actionează nuterea magică, bagheta păstrează uneori în ea o anume fortă reziduală, ce se poate manifesta din când în când; vezi si notele referitoare la traditia baghetelor, din Povestea celor trei frati.

pentru a ne demonstra cât de ignorant e regele Încuiat, el ne cere totodată că credem că Babbitty poate vorbi chiar dacă s-a preschimbat în iepure.

O fi aceasta o licență poetică, dar eu cred mai degrabă că Beedle a auzit doar despre existența Animagilor, fără a întâlni de fapt vreunul, fiindcă aceasta este unica libertate pe care și-o asumă referitor la magie în povestea de față. Animagii nu păstrează

darul vorbirii atunci când sunt în formă animală, deși

(Merită să remarcăm, odată ce am ajuns aici, că, desi Beedle apelează la trucul copacului vorbitor

capacitățile umane de gândire și raționare le râmân intacte. Aceasta este, așa cum știe orice copil de școală, deosebirea fundamentală dintre a fi un Animag și a te Transfigura într-un animal. În acest din urmă caz, respectivul devine animal pe de-a-ntregul, ceea ce înseamnă că nu mai are puteri magice, nu știe că a fost anterior vrăjitor și are nevoie de cineva care să-l

Transfigureze înapoi la forma lui originală.)

6 Blestemele Cruciatus, Imperius şi Abracadabra au fost clasificate ca De Neiertat în 1717, iar utilizarea lor atrăgea pedepse severe.

Cred, de asemenea, că, atunci când a zugrăvit-o pe eroina lui prefăcându-se că se transformă în copac și amenințându-l pe rege cu suferințe ca acelea stârnite de loviturile de topor, Beedle s-a inspirat din adevăratele tradiții și practici magice. Copacii și lemnul de bună calitate pentru baghete magice au fost dintotdeauna strict protejate de fabricanții de baghete și tăierea unor asemenea copaci pentru a-i fura riscă să atragă nu numai răzbunarea Ploconeilor⁵ care îsi au cuibul acolo. ci și efectele

Povestea celor trei frați

Au fost odată ca niciodată trei frați care călătoreau de-a lungul unui drum pustiu și șerpuitor, la asfințit...

La un moment dat, frații au ajuns la un râu care era prea adânc pentru a putea fi trecut cu piciorul și prea periculos pentru a fi trecut înot. Cu toate acestea, cei trei frați erau inițiați în artele magiei, așa câ își fluturară pur și simplu baghetele și creară un pod peste apa învolburată. Ajunseră la jumătatea lui, când în cale le apăru o siluetă cu glugă.

și îi felicită pe cei trei frați pentru vraja pe care o făcuseră și le spuse că fiecare dintre ei câștigase un premiu pentru că fusese destul de isteț încât să scape cu viață.

Și moartea le vorbi. Era supărată că fusese vitregită de trei noi victime, fiindcă, de obicei, călătorii se înecau în râu. Dar moartea fu sireată. Se prefăcu

un premiu pentru că fusese destul de isteț încât să scape cu viață.
Așadar, fratele cel mare, care era mereu gata de luptă, ceru cea mai puternică baghetă dintre toate câte existaseră până atunci, o baghetă care

să câștige mereu dueluri pentru stăpânul sâu, o baghetă demnă de un vrăjitor care biruise moartea! Așadar, moartea traversă spre un soc de pe malul râului, fâuri o baghetă dintr-o ramură a acestuia și i-o dâdu fratelui celui mare.

Apoi, fratele mijlociu, care era un bărbat arogant, decise să umilească și mai mult moartea și ceru puterea de a-i aduce pe alții înapoi din morți. Așa că moartea ridică o piatră de pe malul râului

si i-o dădu fratelui miilociu, spunându-i că piatra avea puterea de a aduce oamenii din morti. În cele din urmă, moartea îl întrebă și pe mezin

ce își dorea. Fratele cel mic era cel mai modest și, de asemenea, cel mai înțelept dintre ei, și nu avu încredere în moarte. Așa că ceru ceva care să îi permită să plece de acolo fără ca ea să-l poată urma. Si Moartea îi dădu, reticentă, propria sa Pe-

Apoi, moartea s-a dat la o parte și i-a lăsat pe cei trei frați să își continue drumul și așa și făcură, vorbind între ei și minunându-se de aventura prin

lerină Invizibilă.

care tocmai trecuseră și admirând darurile primite

de la moarte. Până la urmă, frații porniră fiecare pe drumul lui. Primul frate călători încă o săptămână sau mai

mult; ajunse într-un sat îndepărtat și căută un vrăjitor cu care să se certe. Firește, având ca armă Bagheta din Soc, nu putu decât să câstige duelul care Chiar în seara aceea, un alt vrăjitor se strecură în camera fratelui celui mare, în timp ce acesta zăcea pe pat, burdușit cu vin. Hoțul luă bagheta și, pentru orice eventualitate, îi tăie gâtul fratelui mare. Astfel, moartea îl luă de partea ei pe fratele cel

se iscă. Lăsându-și adversarul fără suflare la pământ, fratele cel mare se duse apoi la un han, unde începu să se laude cât îl ținea gura cu bagheta pe care o primise de la moarte și cum ea îl făcea invincibil.

mare.
Între timp, fratele mijlociu se dusese la el acasă,
unde locuia singur. Acolo, luă piatra care avea pu-

terea de a aduce morții înapoi și o întoarse de trei ori în mână. Spre uimirea și bucuria lui, silueta unei fete pe care sperase cândva să o ia de soție.

dar ea murise înainte de vreme, apăru chiar în clipa aceea în fața lui. Cu toate acestea, fata era tristă și rece, departe, de parcă un văl invizibil i-ar fi separat. Deși se în-

de parcă un văl invizibil i-ar fi separat. Deși se în-

înnebunit de dorinta imposibilă de a fi cu ea, se sinucise pentru a fi cu adevărat alături de cea pe care o iubea. Astfel, moartea îl luă lângă ea și pe fratele mij-

torsese în lumea celor vii, locul ei nu era, de fapt, acolo si suferea. Până la urmă, fratele miilociu,

lociu Însă, cu toate că îl căută ani în șir pe fratele cel

mic, nu reusi niciodată să îl găsească. Doar atunci când ajunse la o vârstă înaintată, mezinul își dădu până la urmă jos Pelerina Invizibilă și i-o dădu fiului său. Și atunci, întâmpină moartea ca pe un

vechi prieten, plecă de bunăvoie cu ea și amândoi

trecură hotarul vietii ca egali.

Albus Dumbledore despre Povestea celor trei frați

Această poveste a lâsat o puternică impresie asupra mea pe când eram copil. Am auzit-o prima dată la mama și curând am început să-i cer tot mai des să mi-o spună la culcare. Acest lucru stârnea adesea certuri între mine și fratele meu mai mic, Aberforth, căruia îi plăcea cel mai mult Tâmburuş, Tapul Tâfnos.

Morala Poveștii celor trei frați nici n-ar putea fi mai limpede: eforturile de a păcăli sau de a învinge moartea sunt întotdeauna sortite eșecului. Cel de-al treilea frate ("cel mai modest și totodată cel mai înțelept") este singurul care înțelege că, scăpând cu greu de Moarte o dată, singura lui speranță este să amâne cât mai mult următoarea sa întălnire cu

care nu poate pierde. Ironic este că în jurul acestei povești s-a țesut o legendă ciudată, care contrazice mesajul originalului. Conform acestei legende, darurile pe care Moartea le oferă celor trei frati – o baghetă invin-

cibilă, o piatră care poate aduce mortii înapoi si o Pelerină Invizibilă ce rezistă o veșnicie - sunt obiecte adevărate, care există în lumea reală. Mai mult decât atât, dacă o persoană este detinătoarea de drept a tuturor celor trei obiecte, ea va deveni "stăpâna Mortii" – expresie prin care se întelege de

ea. Mezinul stie că a te pune cu Moartea - prin violentă, ca fratele cel mare, sau prin manipularea sinistrei arte a necromanției1, precum cel mijlociu - înseamnă a te confrunta cu un inamic hotărât,

obicei că va fi invulnerabilă și chiar nemuritoare. Necromantia este Arta Întunecată a readucerii celor morți la viață. Așa cum lasă această poveste de înteles clar, este o ramură a magiei care n-a functionat niciodata, IKR

sunt periculoase, în ciuda mesajului limpede că, în cele din urmă, Moartea vine pentru noi toți, o mică parte a comunității vrăjitorești continuă să creadă că Beedle trimite prin această poveste un mesaj codificat, exact opus celui scris în paginile cărții, și că numai cei care fac parte din această comunitate sunt suficient de înțelepți încât să-l înțeleagă.

Teoria lor (sau poate că "speranța lor disperată"

Poate că vom zâmbi puțin trist, înțelegând ce anume ne învață această poveste despre natura umană. Cea mai binevoitoare interpretare a sa ar fi "Speranța trăiește veșnic".² În ciuda faptului că, dună nărerea lui Beedle. două dintre cele trei obicete

este o sintagmă mai potrivită) este susținută de foarte slabe dovezi concrete. Pelerine Invizibile

există și în lumea noastră, deși sunt rare; în poveste

2 Acest cirar demonstreaat că Albus Dumbledore nu a fost duar extrem de instruit în domeniul vocabularului vrăjitorese, ci și familiarizat cu scrierile poetului Încuiat Alexander Pope. JKR

de un tip aparte, foarte durabil.³
În atâtea secole câte au trecut din vremea lui
Beedle până astăzi, nimeni n-a spus vreodată că ar
fi găsit Pelerina Invizibilă. Iată cum explică adevărații credincioși acest lucru: ori urmașii fratelui
cel mic nu stiu de unde provine Pelerina, ori stiu si

sunt hotărâți să dea dovadă de aceeași înțelepciune ca a strămoșului lor și să nu bată toba despre ea. Firește, nici piatra nu a fost găsită. Așa cum am menționat în comentariul meu la Babbitty Rabbitty și ciotul ei hohotitor, nu suntem nici astăți capabity

se mentionează însă clar că Pelerina Invizibilă este

să înviem morții și avem toate motivele să credem că nici nu vom fi vreodată.

3 Pelerinele Invisibile nu sunt, în general, infailibile. Cu timpul se por nupe auu opt deveni opace, farmecul plastat asupra lor se poste toci ori poate fi contracarat de vrăți de decivalium. De acece valgitorii și vajintoarele apreci

leată de obicei, pentru a se camufla sau ascunde, Îa Vrăji de Deilluzionare. Despre Albus Dumbledore se știa câ poate face o Vrajă de Deilluzionare astă de paturmic, încât devenea nevătut fără a avea nevoie de o Pelerină Invisibilă. JKR Mai mult decât atât, povestea lui Beedle nu lasă loc de îndoială când spune că fosta iubită a fratelui mijlociu nu s-a întors cu adevărat din morți. Dimpotrivă, a fost trimisă de Moarte pentru a-l atrage pe fratele nesăbuit în ghearele ei și de aceea este rece, distantă, totodată prezentă și absentă. Și am ajuns astfel la baghetă, iar în privința ei, cei care cred cu încăpățânare în mesajul ascuns al lui Beedle se pot baza pe câteva dovezi istorice.

Fiindcă au existat în decursul istoriei unii vrăiitori

Vrăjitorii Întunericului, care au creat Inferi⁴, au încercat, desigur, să dea naștere unor substitute malefice, dar acestea sunt doar niște marionete orioilante, nicidecum oameni cu adevărat înviati.

care — pentru a-şi satisface propriul orgoliu, pentru
a-i intimida pe posibilii atacatori sau pentru câ

Inferii sunt cadavre aduse la viață prin intermediul Magiei Negre. JKR
5 Multi critici considera de Beedle a fost inspirat de Piatra Filosofală, care
produce Eliniul Vieții, cel e induce nemuirea, atunci când a creat
acesstă piatră care îi poste readuce pe morți la viață.

fiind, la urma urmei, cele mai importante instrumente și totodată arme ale vrăjitorilor și vrăjitoarelor. Se spune că anumite baghete (și deci proprietarii

lor) sunt incompatibile unele cu altele:

într-adevăr credeau în ceea ce spuneau — au susținut că bagheta lor este mai puternică decât toate celelalte, ba chiar "de neînfrânt". Unii dintre aceștia au mers chiar până la a pretinde că bagheta lor este din lemn de soc, precum aceea pe care i-o dă Moartea în poveste fratelui cel mare. Baghetele de acest fel au primit multe nume, printre care "Bagheta Destinului" și "Vergeaua Morții". Nu este deloc surprinzător că asemenea vechi supersițiii învăluie azi baghetele magice, acestea

Când bagheta ei și-a lui sunt de stejar, Căsătoria lor este-n zadar.

sau denotă anumite lipsuri de caracter:

Ulmu-i flecar, castanu-i mincinos, Teiul e leneș, alunu-i țâfnos.

În aceeași categorie de zicători neverificate în viața reală găsim și:

Cu bagheta de soc n-ai noroc.

Dintr-un motiv sau altul, ori pentru că bagheta Morții în povestea lui Beedle este din lemn de soc, ori fiindcă vrăjitorii violenți sau avizi de putere au pretins adesea că baghetele lor sunt din aceeași esență, socul nu este foarte apreciat în rândul fabricanților de baghete.

Prima mențiune documentară a unei baghete confecționate din lemn de soc, care avea puteri de temut, apare în viața lui Emeric, supranumit "cel Crunt" – un vrăjitor extrem de agresiv, care în primii ani ai Evului Mediu, în scurta lui existență, plat cu acesta din urmă, deși speranța de viață a dueliștilor medievali era în general mică. În vremurile în care nu exista încă un Minister al Magiei, care să reglementeze utilizarea Magiei Negre, duelurile erau de obicei fatale.

Un secol mai tărziu, un alt personaj detestabil,

un anume Godelot, a dezvoltat studiul Magiei

a terorizat regiunile de sud ale Angliei. Emeric a murit așa cum a trăit, într-un duel feroce cu un vrăiitor pe nume Egbert. Nu se stie ce s-a întâm-

Negre consemnând o serie de farmece periculoase cu ajutorul unei baghete pe care o descria în jurnalul sâu ca "a mai ticăloasă și mai vicleană amică a mea, cu trup de socue, ce știe a face a mai rea magie". (A Mai Rea Magie a devenit titlul capodoperei sale.)

cu trup de socu", ce știe a face a mai rea magie". (A Mai Rea Magie a devenit titul capodoperei sale.) Așa cum putem observa, Godelot își privește bagheta ca pe un camarad, aproape ca pe un

6 Un termen vechi pentru "soc".

baghete7 vor fi de acord cu mine că ele își însușesc într-adevăr priceperea celor care le utilizează, desi această însusire este imprevizibilă și imperfectă. Pentru a întelege ce rezultate va avea o baghetă folosită de un individ anume, trebuie să luăm în

patibile cu stilul vrăiitoresc al proprietarului actual. Practica obisnuită de a îngropa (sau arde) bagheta

7 Ca mine.

de la posesorul ei anterior anumite obiceiuri incom-

probabil că orice baghetă la mâna a doua a deprins

manifesta cel putin o afinitate pronuntată pentru cele mai periculoase tipuri de magie. Majoritatea vrăjitorilor și vrăjitoarelor preferă

considerare o serie de factori suplimentari. Oricum

învățător. Cei care cunosc tradițiile referitoare la

însă, o baghetă care a trecut, ipotetic vorbind, prin mâinile mai multor practicanti ai Magiei Negre va o baghetă care "i-a ales" pe ei, fiindcă este foarte

este, de asemenea, menità s-o împiedice să preia cunoștințe de la prea mulți stăpâni. Însă cei care au încredere în baghetele de soc susțin că, dat fiind modul în care fidelitatea lor trece de la un posesor la altul – fiecare stăpân supunându-l pe cel anterior și de obicei ucigându-l – ele nu sunt arse sau îngropate,

împreună cu detinătorul ei odată ce acesta a murit

de obicei ucigându-l – ele nu sunt arse sau îngropate, ci supraviețuiesc și acumulează cunoștințe, forță și putere mult dincolo de nivelul obișnuit.

Despre Godelot se știe că a murit în temniță,

unde fusese aruncat de fiul såu smintit, Hereward. Trebuie så presupunem cå Hereward i-a luat tatålui såu bagheta, altfel acesta din urmå ar fi izbutit så evadeze, dar ce anume a fåcut fiul cu ea nu putem sti. Cert este faptul cå o baghetå numitå "Solc" de ståpånul ei, Barnabas Deverill, a apårut in secolul al optsprezecelea și cå Deverill a folosit-o pentru

a-și crea reputația de vrăjitor înfiorător, până ce domniei sale tiranice i-a pus capăt Loxias, care a luat bagheta, a rebotezat-o "Vergeaua Morții" și a utilizat-o pentru a-i nimici pe toți cei care-l nemulțumeau. Ce s-a întâmplat apoi cu bagheta este dificil de

spus, dat fiind că mulți sunt cei care susțin că i-au venit de hac lui Loxias, inclusiv propria lui mamă.

Orice vrăjitor inteligent care studiază așa-zisa istorie a Baghetei din Soc nu poate să nu remarce un adevăr ciudat: în vreme ce ficeare dintre cei care afirmă că i-au fost stăpâni³ insistă că era "de neînvins", faptul că a trecut prin atâtea mâini demonstrează nu numai că a fost învinsă de sute de ori, dar și că atrăgea necazurile așa cum Tâmburuş Tapul Tâfnos atrăgea muștele. În esență, năzuința de a pune mâna pe Baeheta din Soc nu face decât

⁹ Nicio vrăjitoare n-a pretins vreodată că ar deține Bagheta de Soc. Înțelegeți de aici ce vreți.

să confirme o observație pe care am avut ocazia s-o fac de multe ori în cursul îndelungatei mele vieți: anume că oamenii au tendița să aleagă exact acele lucruri care sunt cele mai rele pentru ei.

Dar cine dintre noi ar fi avut înțelepciunea arătată de cel de-al treilea frate, dacă am fi putut alege dintre darurile Morții?

Vrăjitorii și Încuiații deopotrivă sunt mânați de dorința de putere. Câți ar rezista în fața "Baghetei Destinului"? Care ființă umană, după ce a pierdut pe cineva drag, s-ar putea opune ispitei de a cere Piatra Învierii? Chiar și mie, Albus Dumbledore, mi-ar fi fost mai ușor să refuz Pelerina Invizibililă – lucru care demonstrează că, așa înțelept cum sunt. rămân la fel de prost ca toti ceilalti.

chuldren'S
HIGH LEVEL GROUP

Dragă cititorule.

Îți multumesc foarte mult pentru că ai cumpărat această carte deosebită. Vreau să folosesc acest prilej pentru a-ți explica modul în care sprijinul tău ne va ajuta să aducem o schimbare fericită în viața multor copii aflați în pericol.

Mai mult de un milion de copii trăiesc în instituții de corotire pe întregul teritoriu al Europei. Contrar convingerilor înce-tâțenite, majoritatea nu sunt orfani, dar se afă în grija sat-tului deoarece familiile lor sunt sărace, disfuncționale sau fac parte din cadrul minorităților etnice. Mulți dintre ei au dirabilități și handicapuri, dar nu beneficiară de niciun ajutor în domeniul sănătății sau al educației. În unele cazuri, nu le sunt asigurate nici cele mai elementare trebuințe ale vieții, de pildă hrana corespunatăruare. Aproape toți sunt lipății de contactul și de stimularea umană sau emoțională necesare.

Pentru a schimba ceva în viața acestor copii instituţionalizați și marginalizați și pentru a ne asigura că în viitor nu vor mai exista copii care să sufere astfel, eu și J K Rowling am fondat în 2005 organizația caritabilă Children's High Level Group (CHLC). Am vrut astfel să le oferim o voce acestor copii defavoriată, să-ă iautâm să-ă fâcă povestea cunoscută.

CHLG intenţionează să pună capăt instituţionalizării copiilor și să promoveze modalități prin care ei să poată crește în cadrul unor familii – în propria lor familie, alături de asistenți maternali sau în familii adoptive – ori în comunități restrânse.

Campania noastră ajută aproximativ un sfert de milion de copii în fiecare an. Ea finanțează o linie telefonică specială,

independentă, care oferă informații și susținere unui număr de sute de mii de copii în fiecare an. Organizăm, de asemenea, activități educative, printre care și proiectele "Community Action", în care tineri din mediul educativ lucreată cu copiii cu nevoi speciale instituționalirați, și "Edelweiss", care le permite tinerilor marginalizați și instituționalirați să e exprime prin intermediul talentului și al creativității lor. În România, CHLO a înființat un consiliu național al copiilor, care are rolul de a reprezenta derputrile acestora și care le oferă posibilitatea de a vorbi despre propriile lor experiențe de viață.

Însă doar atât putem face noi. Avem nevoie de fonduri pentru a ne continua și a ne extinde ofturile, pentru a functionă în cât mai multe coli

aflati în situații disperate.

CHLG este unică în rândul organizațiilor non-guvernamentale din acest domeniu, prin faptul că lucrează cu instituțiile de stat și guvernamentale, cu societatea civilă, cu organizațiile profesionale și de voluntari, dar și cu furnizorii de servicii.

vederilor Convenției Națiunilor Unite asupra Drepturilor Copilului în toate statele Europei și, desigur, în lumea întreagă. În numai doi ani, am asistat deja autoritățile guvernamentale în dezvoltarea unor strategii menite să prevină abandonul nou-născuților în spitale și să îmbunătățească nivelul îngrijirilor acordate copilor cu disabilități și handiaquriți de asemenea, am creat un manual al celor mai eficiente practici în domeniul dezinstituționalizării.

CHLG intentionează să asigure deplina implementare a pre-

ne-o oferi cumpărând această carte. Aceste fonduri vitale ne vor permite să ne continuâm activitățile, oferind altor sute de mii de copii șansa la o viață decentă și sânătoasă. Pentru a afla mai multe despre noi și despre modul în care te poți implica, te rugâm să vititeti site-ul www.chlg.org.

Îti suntem sincer recunoscători pentru sustinerea pe care

poți implica, te rugăm să vizitezi site-ul www.chlg.org.
Îti multumesc.

Baroneasa Nicholson de Winterbourne MEP co-presedinte al CHLG Volumul
Pooestile bardului Beedle
cuprinde cinci povesti minunate,
fiecare conținând un personaj magic.
Îti vor aduce bucurie, te vor distra,
dar te si vor speria de moarte.

Notele aditionale pentru fiecare poveste in parte, întocmite de Profesorul Albus Dumbledore, vor fi savurate atât de Încuiati, cât și de vrășitori, câci Profesorul cugeta supra aspectelor morale ale acestor scrieri și scoate la iveală informații despore viata la Hoowarts.

Un volum unic. magic, ilustrat de însăși autoarea, J. K. Rowling, ce va fi prețuit ani întregi de acum încolo.